

**AMMALET BEG: EN
CAUCASISK
FORTÆLLING**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649136636

Ammalet beg: en Caucasisk Fortælling by A. Marlinskii & Frederik Schaldemose

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

A. MARLINSKII & FREDERIK SCHALDEMOSE

**AMMALET BEG: EN
CAUCASISK
FORTÆLLING**

Ammalet Beg,

en

Caucasisk Fortælling,

af

Marlinjky,

oversat af

Frederik Schaldemose.

Kjøbenhavn.

Vaa Boghandler H. C. Kleins Forlag.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1840.

117
119
200
210
111
111
111

Was triffes.

Reifen.

Høivelbaarne Hr. Kammerherre

Carl v. Ewald,

Commandeur af Dannebrog og Dannebrogsmænd, Oberst,
Generaladjutant, Chef for hans Majestæt Kongens
Generallstab etc. etc. etc.

helliget

arbejdigt af

Oversætteren.

Forste Kapitel.

„Var langsom i at bestemme, men hurtig til Gavn!“
(Tadskrivt paa en cirkasisk Doff.)

Djounaen.

Det var en Djenma⁶¹⁾ og en smaa Koraarsafien, da Beboerne af Boninaki, en af de store tatariske Byer i det nordlige Daghestan havde forenet sig, for at overgive sig til Kersaislerne ved Hestevæddeløb og en Djignid Keeg⁶²⁾. Boninaki er deelt i to Dele og ligger amvithcentralt paa Skraaningen af et høit Bjerg. Til Venstre og bag ved den Bei, der fører fra Derbent til Tarki, hæver Bjergkæden Caucasus sig lidt efter lidt, med sine skovbedækte Fjere, medens til Høire fede Enger med narpe mærkelige Skraaninger nedstænke sig til Bredden af det casviske Hav.

⁶¹⁾ Djenma, Fredag, Tatarernes Helligdag. De andre Dage i den muselmaniske Uge ere: Chambi, Lørdag; Ischamba, Søndag; denchamba, Mandag; sechamba, Tirsdag; sterchamba, Onsdag; panchamba, Torsdag.

⁶²⁾ Djignid, lig Tyrkernes Djerid, bestaaer i at man i fuld Gallop kaster et Svød efter et bestemt Maal. En almindelig Keeg i Orienten.

Solen nærmede sig sin Nedgang, og Landsbybeboerne for-
 lode, lekede af den sjelige Luft og af deres Nygjærrighed,
 deres Zallier — Guse, — og flekkede sig i Skarer paa begge
 Sider af Veien. Dvinderne, der vare uden Sler, med Sba-
 ler rundne om Hovedet i Form af Turbaner, bare vide
 Teumanc^{*)}, og oven over deres Silklæder en kort Tu-
 nika, der bar Navn af Arkbutaka. I Kæffer satte de sig
 ned i Græsset, og fulgte med deres Bliffe Børnene, der
 legede omkring dem. Mændene dannede staaende eller
 siddende med Benene overkors under sig, enkelte Genyer.
 Andre gik frem og tilbage, og underholdt sig med deres
 Venner. Eldingerne røgede af korte Træviber; Glade her-
 stede blandt den forsamlede Mængde; fra alle Sider toned
 Larmen af den levende Underholdning, der fra Tid til An-
 den blev afbrudt af Heitens vidtklingende Herilag og
 Kutternes Raab: «Khatch! Khatch! Af Veien! Af
 Veien!»

Noget mere Fortrøllende gives der ikke, end Naturen
 i Mai Maaned i denne Egn. Tusinde blomstrende Roser,
 der vere frem af Klippevalterne, smulle disse med deres
 glindende Farver og evfulde Lusten med deres Vellugt.
 Uhyderligt staaer Nattegalen i Lundenes Skogget. Man-
 deltræerne med deres Selskabelige minde ved deres Fer-
 mer om Kuyserne paa de indiske Pageder. Midt imellem
 hæver der sig smukke Stammer af frugtberende Træer,
 der ligne Minareetterne ved Moskeerne. Hvil og her seer

*) Teumanc, Heenklæder; Mændenes hedde Chaltware. Skiondt
 deres Snit er eens, vilde det dog vare en fornærmelse for
 en Mand at sige at han bar Teumanc, og omveent.

man ruffamtede Ege, der ligne gamle Krigere, der staae Skildvagt, medens ranke Plovsler dukke op af de tatte Buske, og kun uafjærne synes at give deres Levne til Pris for den brændende Seel. En Mængde Saar, hvis Uld er betegnet med rødlige Pletter, græsser paa Engene. Bøffer med tilbagebøjede Horn og store Nisser erholde sig hele Døgnene ubevægelige i Summerne i Nærheden af en Kilde, medens man seer dette Lands sjeerne Heste med kvænde Maaker sværme frit om paa Bjærgene. Saadanne Billeder danne den Slamme, i hvis Midte de fleste tatariske Byer i Daghestan ligge. Men i det Dieblis, i hvilket denne Historie begynder, erholdt Billedet af Beminati endnu en Tilvæert af Liv ved den talrige Mængde, som Anstalterne til Hesten droge did. Solen udgjød sit guldne Lys over Sakkernes mørke Mure med deres glade Dage, og farvede dem paa tusinde forskellige Maader. Langt borte flaarode snarkende Araber^{*)} op ad Bjærgene, i det de snart ridsede sig, snart igjen forsvandt bag de høide Steene paa Begravelsespladsen, medens en Hvirvel, der i Galop flode forud, efterlod en Støvsid paa Landeveien. Terrænet af Bjærgene begrændsede Horizonten paa den ene Side, men paa den Anden tabte Blikket sig i det umaalelige Vide over Havets blaae Overflade. Helt Naturen syntes evliver af Varme og Virksomhed.

Uudseligt hørde man fra flere Steder det Raab: —Han kommer! Der er han!— og en almindelig Bevægelse

*) Bogne med to Hjul af en Kupelbygning. Da Tatarerne ikke kjænte noget til at smøre Hjulene, rebe de deres Ankomst ved en høj mekkydelig Raarlen.